

Het-huis-ten-Boesch.

Geliefwaard verblyf van H. M. de Koningen der Nederlanden
Onder Wassenaar, by 's Gravenhage.

*
Daar rijst van ver het grootte gesticht,
Waarheen men't oog bewogen richt:

't Omvat zoveel herinneringen,
Die diep in 't Nederlandsch harte dringen.

't Wijst op uw liefde, Amalia (*)

Op wem en rampen van 't voorkeens.

Op Strijd, die u den Dierbrun gja,

Uw Fredrick-Hendrick deed berouwen.

Verenigt 't Huis-ten-Boesch, uw schaam,
Princes, aldus met de eer te Zaam

Van classaus rijtste glorieyden —
Sofia, wie wy 't hart wyden,

Van iedre deugd de wederglans,

Heft ook Haar schaam er aan verbonden.

Die edle zwijgt, zy sluimert thans,

Zou schuttrond nog — en nu? Verzonden?

(*). Men weet dat de lustalige Princes, Amalia Vansolsnes Het-huis-ten-Boesch heeft doen stichten ter gedachtenis van haar gemaal, Prins Fredrick-Hendrick, gesnevelde, eken als zijne twee broeders in den hedenstrijd tegen de Spanjaards, ter verdediging van het Vaderland. Het is een kuste aan hem en keune beroemde voorgangers in den 40-jarigen stryd tegen Spanje. Hemme heldendaden zyn'er geschilderd in zinnebeeldige voorstellingen en meest op het leken in de vaden van Prins Fredrick-Hendrick betrekke lyft. Alles is geschilderd door de meest beroemden van dien tyd des Volgen als Hollanders. Ook een keurige verzameling van portretten van het geslacht der Oranjes versiert de prachtige Zalen.

Voorby is de edle Vrouw! — Voorby
Met geesteslesen, droomrij,
+ Goud hart, in alle aanminningden:
Niet meer zal zy dien grond betreden,
Waarop ze een aardseken hemel vond,
Waar zy de Wereld kon vergeten,
Maar niet eens lyders klacht of wond,
Noch de arme Wuis, door + lot versmitten.

O. Lusthof, waar zy de vogen sloot,
Haar jongsten zegen Holland bood,
Wat ramp doet u met Nierland treuren!
Voor haar verspreidit gij uw geuren,
Uw Noetjies en uw Lentvermaakt.
Steeds in uw Gaard hervond zy 't lekken;
Gy beudit haar den moed zoo vaak
En mocht haar geest bedieling gekken.

Zy smaakt uw frisheid, troost en rust,
Daar vond zy werck- en studielust, (**)
En, zoekt ze uw honggerveld, zalen,
+ Was niet uit recht om er te pralen,
Maar om er + roemrijk Voorgeslacht
Te zien in 't sprekend beeld herleven,
Waarvan zy giet en hulde bracht,
Of dank in bloemgeur toe deed zwellen.

(**) Het schijnt dat Hare Majesteit in dien Lusthof veel gesproken
heeft.

Kon ze u vergeten, heldenbloem,
s Lands Redders, in Oranjesroem?

En ruim drie honderd jaren gloede,
In haar het vuur dat aan u boede,
Dat hoog haar 't edel hart deed slaan,
Een hart dat uwen dood waardeerde,
Uw kloek bevaad, uw stoute daan
Berdacht, bewonderde en ~~ver~~^{ver}leerde.

Hier klonk haar lieve stem oft vaak
Geleerd in Wyden tot vermoakt. —

Ze aanbad de Kunst. — Hoe menigmaal
Zag men Genien hier ontkelen,
Wier werklust zy ontblakt en moed?

O Motley, (*) die haar disch mocht deelen,
Wat deed uw Komst haar 't harte goed!

Hoe kon ~~uw~~ wijs gesprek haar stralen!

Geen trots op rang of Hofgenie
Sloop haar het niedrig hart uit in.

O! Mocht ze een edle daad verrichten,
Kees onderdannen welvaart stiepen,

Dan vloede door haar aders glaad

En aandrift, by het reinst genoeud.

Dan bad ze: "Heer deed ik wat goed

"Wil Gy daarby uw zegen voegen!"

(*) De beroemde Schryver van: De opkomst der Nederlandse
Republiek.

Thans rust zy Dood schijnt bloem en blad
Alsof de orkaan geplunderd had. —

Wie 't Huis ten Bosch beschouwt in smarte,
Herdenkt met diep verbroken harte,
De Miergálwde Koningin,

Die door haar hooge geestesgaven
Ook moeder en als Volksvriendin,
't Volck hielp verheffen en beschaven.

eken! — Holland, gy vergeet het nooit
Wat Kostlyk zaad zy heeft gestrooid.

De tranen, die uw oog bewolken,
De rouw waarvan zy zijn de tolken,
Zy teugen wat gij mist in Kaar. —

En, ach! zy wandeld op geen zoden:
Soms weegt een Vorstenkroon lood zwaar,
Maar, al doen was haar zielverporen!

Ontnam haar God zoo vroeg de kroon,
Zyn liefde schonk haar 't heertigst loon:

Kaar zending was volbracht op aarde.
Zy, die aan 't hoogste 't schoonste paarde,
Blint, als Vorstis, thans bormt 't staf. —

Beneden, nagenend, gebiegd
Door burgerliefde, dank en lof,

Omhoog voor 't werelds leed bekegd!

De Dijkmond
in juli 1877

Wrouw Tanantere
geb. Marie Dooluyke